

Ik droom nog steeds over Fairview.

In mijn dromen is het huis hoger en imponanter dan het in het echt was, de gangen zijn langer en labyrintachtiger, en binnen is het kouder en donkerder. In mijn dromen is Fairview een doolhof van donkere gangen en schaduwen, van steile trappen die zich in nachtmerrieachtige knopen omhoogwentelen. Ik ren in paniek door het huis, zonder te weten of ik iemand achtervolg of juist achtervolgd word, zonder te weten of ik probeer te ontsnappen of juist gevonden wil worden. Het enige wat ik weet, is dat er een harde schreeuw door mijn hoofd echoot – een schreeuw veroorzaakt door iets wat ik zo dadelijk zal ontdekken, iets waarvan ik nu al weet dat ik het om de volgende hoek te zien zal krijgen, of om de hoek daarna.

Soms komt Anna in deze dromen voor, aarzelend, spookachtig en ongrijpbaar, voor of achter me. Hoe ik ook mijn best doe om haar in te halen, hoe vaak ik haar ook roep, ik krijg haar nooit te pakken. Ze is heel even te zien, met een glimlach om haar mond, haar arm naar me uitgestrekt, en dan verdwijnt ze weer een hoek om, of lost op in de schaduw, als een hersenschim of een geestverschijning. Een rookflard die oplost in de lucht.

In mijn dromen is het alsof het huis duistere bedoelingen heeft, alsof het is bezeten door een kwade kracht, die in de vloer

ren en muren sijpelt en de lucht vervuult, en daarmee het leven van iedereen die het betreedt, verandert.

In het echte leven was Fairview echter niet verantwoordelijk voor wat er gebeurde. Het waren de mensen die de schade aanrichtten.

DEEL I

I

‘Tim, het wordt tijd dat je eindelijk eens volwassen wordt en een echte baan zoekt,’ zegt Lilla.

‘Ik heb een echte baan,’ zeg ik. ‘Ik ga naar mijn werk. Ik doe dingen. Ik word ervoor betaald. Dat lijkt me toch echt genoeg.’

Ze zucht. ‘Oké. Misschien is dat het verkeerde woord. Je moet een baan zoeken die beter betaalt. Zodat je in elk geval je huur en je eten kunt betalen. Een baan die ervoor zorgt dat je onafhankelijk bent.’

Ik kijk haar met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Je bedoelt dus dat ik maar snel eens een eigen huis moet gaan zoeken.’

‘Ja,’ zegt ze schouderophalend. ‘Nu je het zegt, je kunt hier niet eeuwig blijven. Het is niet echt een goed plan om nog veel langer bij mij op de bank te slapen. Niet met Patrick hier.’ Ze pakt haar laptop van de salontafel en opent hem op haar knieën. ‘En als je weigert om een echte, ik bedoel een lucratievere, baan te zoeken, dan moeten we een goedkope kamer voor je proberen te vinden.’

Ik doe mijn ogen dicht en hoop dat ze ergens door wordt afgeleid. Dat ze zal ophouden mijn leven te regelen. Ik weet dat ik dat zelf zal moeten doen en dat ben ik ook heus wel van plan. Alleen niet vandaag al.

Na een poosje stoot ze me aan. ‘Moet je horen. Dit klinkt echt heel goed. En het is in Fairlight.’ Hardop leest ze voor: ‘Huisge-

noot gezocht voor ruim huis. Honderd dollar per week. Honderd ballen maar, Tim. Spotgoedkoop.'

Wanneer ik niets zeg, draait ze zich om en geeft me nog een por. 'Nou, ga je nog bellen of hoe zit het?'

'Vast een of ander krot,' mopper ik. 'Schimmel. Ratten. Ik zie het al helemaal voor me.'

'Je hebt geen geld, Tim,' zegt ze. 'Je hebt het maar te doen met wat je kunt krijgen. Krot of geen krot.' Ze pakt mijn mobieltje en toetst wat nummers in. 'Hier.' Ze duwt het toestel tegen mijn oor, zodat ik wel gedwongen ben om het aan te pakken. 'Het kan geen kwaad om even te informeren. Hou eens op met dat zielige gedoe.'

Een man die Marcus heet neemt op, en we wisselen informatie uit. Hij vraagt me hoe oud ik ben, of ik werk heb en of ik bereid ben om naar Fairlight te komen om de kamer te bekijken en mijn potentiële huisgenote, een meisje dat Anna heet, te ontmoeten. Ik vraag me af waarom ik die Anna niet zelf aan de lijn heb gekregen. Hij geeft me het adres, en ik zeg dat ik later die middag wel even langs zal komen.

'Mag ik je nog één ding vragen?' zeg ik, voordat ik ophang.

'Ga je gang,' zegt Marcus.

'Waarom is het zo goedkoop? Wat zit daarachter?'

Lilla geeft me weer een por en trekt een gezicht. Ik negeer haar.

'Het is een groot huis,' zegt Marcus gladjes. 'Heel groot. Veel te groot voor een meisje alleen. Als je het ziet, snap je wel wat ik bedoel. En Anna is pas twintig. Het zou wel handig zijn als er nog iemand woonde. Meer ga ik je door de telefoon niet vertellen. Als je komt kijken, krijg je de rest wel te horen. Maar er is echt niets om je ongerust over te maken, hoor. De voorwaarden zijn heel redelijk.'

Voorwaarden. Het woord heeft een onheilspellende klank. Ik vraag me af waarom de kamer nog vrij is en kom tot de conclusie dat de 'voorwaarden' vast niet zo redelijk zijn als Marcus be-

weert. Er zit vast een addertje onder het gras. Als iets te mooi lijkt om waar te zijn, dan is dat ook meestal zo.

Hoewel ik de idioot lage huurprijs verdacht vind, besluit ik toch een kijkje te gaan nemen. Lilla's vriendje, Patrick, komt thuis, en de vijandigheid die hij uitstraalt is bijna net zo verstikkend als de stank van zijn aftershave. Ineens lijkt het huis veel te klein. Lilla heeft gelijk. Ik moet een kamer gaan zoeken. Ik ren de trap af, de brandende hitte in, en ben net op tijd voor de eerstvolgende bus naar Fairlight.

Het uit zandsteen en bakstenen opgetrokken huis is enorm groot. Het telt twee verdiepingen en is verreweg het grootste en indrukwekkendste pand in deze straat, waar toch behoorlijk wat patserige huizen staan. Het is zo'n huis waar je wel naar móét kijken wanneer je erlangs rijdt of loopt. Zo'n huis waarvan je je onwillekeurig afvraagt wat voor mensen er wonen. Er ligt een gigantische, weelderige tuin omheen met grote gazons en mooie bomen, en het is tegen al mijn verwachtingen in zo chic dat ik me afvraag of ik me niet in het adres heb vergist. Het huis heeft zelfs een naam. Op een bordje op het toegangshek staat in sierlijke letters FAIRVIEW gegraveerd.

Ik controleer het adres nog een keer. Het is beslist het goede huis en beslist niet de bouwval die ik had verwacht.

Wanneer ik het pad op loop gaat de voordeur open, maar omdat het buiten zo licht is en binnen zo donker, kan ik niet meteen zien wie er heeft opengedaan. Wanneer ik de veranda op kom, zie ik dat er een man in de deuropening staat te wachten. Hij is keurig gekleed, in overhemd en broek, en neemt me van top tot teen op, terwijl ik naar hem toe loop. In mijn korte broek en t-shirt zie ik er nogal slonzig uit en heel even overweeg ik me bij hem te verontschuldigen, tot ik bedenk dat ik hier ben om een kamer te bekijken en niet voor een sollicitatiegesprek.

Hij geeft me een hand. 'Marcus Harrow,' zegt hij. 'En jij moet Tim zijn.'

Hij is ruim een kop groter dan ik en heeft donker haar en krachtige gelaatstrekken.

Ik hoor voetstappen in de gang en even later komt er een vrouw naast hem staan. Net als Marcus is ze lang en donker en is ze zakelijk gekleed.

‘Dit is mijn zus, Fiona,’ zegt hij. ‘Fiona, dit is Tim.’

‘We zijn vrienden van Anna,’ legt ze uit. ‘Ze wacht op ons in de keuken.’

Ze gaan me voor door een lange, brede gang. Het duurt even voordat mijn ogen aan het donker zijn gewend. De vloer is van glanzend hout, het plafond is hoog en versierd met ingewikkeld pleisterwerk. We komen langs vele kamers, allemaal met de deur dicht, en langs een enorme trap die naar de bovenverdieping leidt. Aan de achterkant van het huis komen we uit bij een grote keuken met eetgedeelte. In tegenstelling tot de sombere gang is de keuken juist een en al licht en ramen, met openslaande deuren die uitkomen op een patio en de tuin erachter.

Aan de keukentafel zit een blond meisje. Ze is mager en bleek en ziet er ongelukkig uit. Ze straalt iets zwaks en kwetsbaars uit, en ik vraag me af of ze soms ziek is.

‘Tim,’ zegt Marcus. ‘Dit is Anna. Anna London.’

Ze staat op, geeft me een hand en maakt zich dan snel weer los. Ze begroet me met heel zachte stem, terwijl ze naar het tafelblad staart. Marcus zei dat ze twintig was. Ze lijkt veel jonger.

‘Hallo,’ zeg ik.

‘Hoi,’ mompelt ze.

‘Dus, Tim,’ zegt Fiona. ‘Marcus zei dat je in een restaurant werkt.’

‘Dat klopt,’ zeg ik. ‘In Manly. Dat is hier vlakbij. Hooguit tien minuten lopen.’

‘En dat is een vaste baan? Je weet zeker dat je in de nabije toekomst niet wordt ontslagen?’

‘Ik werk bij mijn vader,’ vertel ik. ‘Ik denk niet dat hij me zal

ontslaan. Dat zou niet goed zijn voor de familiebetrekkingen.'

Ik bedoelde het grappig, om de boel wat op te vrolijken, maar er lacht niemand. Marcus' gezicht blijft uitdrukkeloos. Anna staart naar haar wriemelende handen.

Fiona werpt me een gespannen lachje toe. 'Mooi,' zegt ze. 'Nou, dan weten we voorlopig denk ik wel genoeg. Misschien dat we je nu de kamer maar eens moeten laten zien.'

Ik volg het drietal de donkere gang in en de trap op. Fiona gaat voorop. Ik loop naast Anna. Ik probeer haar blik te vangen, ik wil naar haar glimlachen, op de een of andere manier contact leggen, maar ze blijft de hele tijd naar haar voeten kijken en ontwijkt mijn blik.

'Fairview is gebouwd in 1890,' vertelt Marcus terwijl we naar boven gaan. 'Het is een groot en erg comfortabel huis, maar het zou kunnen dat het naar jouw smaak een gebrek aan moderne esthetiek heeft.'

Een gebrek aan licht zul je bedoelen, denk ik bij mezelf.

'Het is heel anders de meeste Australische huizen,' vervolgt hij. 'Het is qua stijl meer Engels. Sommige mensen bevalt dat niet. Maar ik vind het zo zijn charme hebben.'

Alles aan het huis, ook de trap, is groots en ruim en met aandacht gemaakt. Het is wel duidelijk dat het een fortuin waard is, maar het maakt ook een sombere en kille indruk. Deprime-rend zelfs. Buiten is het gloeiend heet, de zon schijnt zo fel dat de straten in de gloed lijken te trillen, maar hierbinnen is het donker en kil, net een grot, een totaal andere wereld.

Boven blijft Fiona voor de eerste deur staan die we tegenkomen. 'Je kunt uit een paar kamers kiezen,' zegt ze. 'Maar dit is een van de leukste.'

Ze maakt de deur open van wat wel de allermooiste slaapkamer moet zijn die ik ooit heb gezien. Hij is groot en licht, en er staan genoeg meubels in om het er gezellig te maken, maar ook weer niet te veel. Wanneer ik de kamer in loop, is het alsof ik

vanuit een grot de zon in stap. De muren zijn wit en de houten vloer heeft een warme glans. Door de grote ramen heb je een indrukwekkend uitzicht op de haven. Aan een kant staat een tweepersoonsbed, aan de andere kant een klerenkast, en in een van de hoeken een groot houten bureau. Op de vloer ligt een duur uitziend tapijt.

‘Er zit geen eigen badkamer bij, maar hierboven zijn drie badkamers – eentje ervan hier recht tegenover – dus je hoeft geen badkamer met Anna te delen.’

Ik denk aan de kleine badkamer die ik de afgelopen weken met Patrick en Lilla heb moeten delen, aan de hurk-wc’s in Indonesië. Van de luxe van een eigen badkamer heb ik zelfs nog nooit durven dromen.

De kamer zelf is ook duizend keer mooier dan ik ooit had kunnen bedenken. Ik draai me om om alles in me op te nemen en loop dan naar het raam om naar buiten te kijken. ‘Wat een uitzicht,’ zeg ik hoofdschuddend. ‘Mooier dan dit zul je het in Sydney niet gauw vinden, denk ik.’

‘Het is inderdaad spectaculair,’ zegt Marcus, terwijl hij naast me komt staan. Hij kijkt even naar buiten en werpt dan een blik op zijn horloge. Hij recht zijn schouders, trekt aan zijn manchetten en plaatst zijn voeten op een abrupte, bijna militaristische manier tegen elkaar. ‘Zo. Nou, dat was dus de kamer,’ zegt hij. ‘Fiona, ik denk dat we maar weer eens terug moeten naar kantoor.’ Hij kijkt naar Anna. ‘Ik neem aan dat jullie er samen verder wel uitkomen?’

‘Natuurlijk,’ zegt Anna met een knikje. ‘Gaan jullie maar.’

‘Weet je het zeker?’ vraagt Fiona. ‘Alles oké?’

‘Ja, hoor.’

Marcus en Fiona nemen afscheid. Het geklik van hun schoenen op de trap is even het enige geluid in het hele huis. Anna zegt geen woord. En ze kijkt me ook niet aan. Ze staart recht voor zich uit, onbeweeglijk, alsof ze in trance is. Pas als het geluid van de voordeur die dicht wordt getrokken door de gang